

“ทำไมคุณจึงสามารถมีความสุขได้ขนาดนี้?”

วันที่ นิก วอยอาซิซ (Nick Vujicic) เกิดในโรงพยาบาล เมื่อวันที่ 4 ธันวาคม 1982 พยาบาลไม่ให้แม่เห็นเด็ก แม่ถามหมอว่าเด็กเป็นอย่างไร คำตอบจากหมอและพยาบาลคือความเงียบ

แม่เคยเป็นพยาบาลมาก่อน จึงรู้ว่ามีบางสิ่งผิดปกติแน่นอน

“ลูกฉันเป็นอะไร?”

“Phocomelia” หมอตอบ

ได้ยินดังนั้น แม่ของเด็กก็ช็อก

เมื่อพ่อเห็นทารกก็ร้องว่า “ลูกผมไม่มีแขน!”

หมอเงียบไปก่อนตอบว่า “ลูกคุณไม่มีทั้งแขนและขา”

Phocomelia เป็นอาการที่ทารกเกิดมาโดยแขนขาไม่ปกติหรือไม่มีแขนขา

พยาบาลนำทารกไปข้างตัวแม่ แม่เด็กร้องด้วยความขมขื่นว่า “พาเขาออกไป! ฉันไม่ต้องการเตะต้อหรือเห็นเขา”

ไม่แปลกที่แม่ของเด็กซ็อก เพราะเมื่อทำการตรวจอัลตราซาวด์หลายเดือนก่อน หมอบอกว่าทารกเป็นปกติดี ไม่มีร่องรอยของการไร้แขนขา

พ่อแม่ใจสลายเมื่อเห็นทารก แม่อารมณ์หงุดหงิด โวยวายกับพ่อว่า “ทำไมไม่มีใครส่งดอกไม้มาให้? ฉันไม่สมควรได้รับดอกไม้หรือไง?” พ่อของนิกจึงลงไปที่ร้านดอกไม้ ซื้อดอกไม้มาให้ภรรยา

เมื่อตั้งสติได้แล้ว แม่ของทารกก็ยอมรับชะตากรรม และในฐานะชาวคริสเตียนที่เคร่งครัด เธอเชื่อว่าพระเจ้าคงมีแผนการบางอย่างสำหรับลูกคนนี้

นิกเป็นชาวออสเตรเลีย เกิดในครอบครัวเชื้อสายเซอร์เบีย การไร้แขนขาเป็นผลมาจากโรคร้ายนาม Tetra-amelia อย่างไรก็ตาม เขามีสองเท้าเล็ก ๆ เท้าข้างหนึ่งมีนิ้วเท้าสองนิ้ว

พ่อแม่พยายามให้เด็กใช้ชีวิตอย่างปกติที่สุดเท่าที่ทำได้ แต่การขาดแขนขาทำให้ชีวิตดำเนินไปไม่ง่ายเลย ตั้งแต่วันแรก ๆ ในชีวิต เขาต้องเผชิญความลำบากทางกายภาพและจิตใจ ที่แย่ที่สุดคือถูกเพื่อน ๆ ล้อเลียน

ตามกฎหมายสมัยนั้น การเป็นคนพิการแบบนี้ทำให้เขาเข้าเรียนในโรงเรียนทั่วไปไม่ได้ แต่โชคดีที่กฎหมายนี้เปลี่ยนแปลง เขาเป็นรุ่นแรกที่เข้าเรียนในโรงเรียนทั่วไปได้ ทว่าเขามักถูกเด็กอื่นแกล้ง ทำให้เขาหดหู่มาก นิกกลับจากโรงเรียนมาร้องไห้ บอกว่าเขาเจอแต่เรื่องเลวร้าย แม่ก็ร้องไห้กับเขา

เมื่ออายุแปดขวบ เขาก็ปลงตกแล้วว่า ในชีวิตนี้เขาไม่มีทางทำโน่นทำนี่ จะไม่มีวันมีหญิงสาวรักเขา ถึงมีก็ไม่สามารถกอดเธอ ไม่มีทางแต่งงาน ถึงแม้จะได้แต่งงานและมีลูกก็ไม่สามารถกอดลูก เขาจะได้ทำงานแบบไหน ใครจะจ้างเขา?

เขาถามพระเจ้าว่า ทำไมเรื่องร้าย ๆ จึงเกิดขึ้นกับเขา ทำไมทำให้

เขาทรمانอย่างนี้ แต่ไม่มีคำตอบจากพระเจ้า

บ่ายวันหนึ่งหลังจากกลับจากโรงเรียน นิกบอกแม่ว่าจะแช่น้ำอุ่นในอ่างอาบน้ำ บอกแม่ให้ปิดประตูด้วย เมื่ออยู่ลำพังเขาก็จมร่างใต้น้ำ และกลั้นลมหายใจ ปอดของเขาแข็งแรง จึงใช้เวลาพักใหญ่กว่าเขาจะถึงชั้นทนมไม่ได้

เขาอยากจากโลกนี้ไป แต่ภาพครอบครัวที่โศกเศร้าในงานศพของเขาทำให้เขาเปลี่ยนใจ เขาไม่อาจจากโลกไปในลักษณะนี้ เขาเห็นแก่ตัวเกินไปหากทำเช่นนั้น

เลื่อนการฆ่าตัวตายออกไปก่อนก็แล้วกัน!

คืนนั้นเขาบอก แอรอน น้องชายของเขาว่า “ฉันจะฆ่าตัวตายเมื่ออายุยี่สิบเอ็ด”

ทำไมต้องเป็นตัวเลข 21 ? ก็เพราะเลข 21 เป็นวัยที่ชายหนุ่มทั้งหลายมีแฟน คนอย่างเขาไม่มีวันมีแฟนหรือคนมารักอย่างแน่นอน เด็ดขาดล้านเปอร์เซ็นต์

พ่อของเขาถามเขาด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า “ทำไมลูกถึงอยากฆ่าตัวตายล่ะ?”

เห็นชัดว่าน้องชายของเขาบอกพ่อ!

พ่อบอกว่า “เราจะอยู่เคียงข้างลูกเสมอ ทุกอย่างจะโอเค”

พ่อพูดพลางใช้นิ้วสางผมให้เขา นิกชอบสัมผัสนั้นเสมอ

“เราจะอยู่กับลูกเสมอ ลูกจะไม่ใช่ไร่นั่น”

คืนนั้นเขานอนหลับสบาย ถึงจะไม่มีแขนขา เขาก็ไม่ได้อยู่ในโลกนี้โดยลำพัง

ความคิดที่จะฆ่าตัวตายหายไปเมื่อวันหนึ่งแม่ของเขาให้เขาดูบทความในหนังสือพิมพ์เรื่องชายพิการคนหนึ่ง เขาได้คิดว่าเขาไม่ใช่คนเดียวในโลกที่พิการร้ายแรงแบบนี้

เขาเขียนหนังสือโดยใช้นิ้วเท้าทั้งสอง เขาเรียนที่จะใช้คอมพิวเตอร์

เตอร์ และพิมพ์ดีดโดยใช้นิ้วเท้าและส้นเท้า เขาแปรงฟัน หวีผมเอง โกงหนวด พุดโทรศัพท์ เขายังสามารถเล่นกีฬาบางประเภท โยนลูก เทนนิส ตีกอล์ฟ เล่นบอล กระโดดลงสระน้ำ ตกปลา เล่นกอล์ฟ

เมื่ออายุสิบเจ็ด นิก วอยอาซิซ ก่อตั้งองค์กรไม่หวังผลกำไร ชื่อ Life Without Limbs เขาเรียนจบมหาวิทยาลัยด้านบัญชีกับการวางแผนการเงิน เมื่ออายุยี่สิบเอ็ด เขาเริ่มออกเดินทางพุดกระตุ้นให้ผู้คนรู้สึกในทางดี มีความหวัง

เขาอยากเป็นนักพุดระดับโลก
และเขาก็ได้เป็น

ในคลิปวิดีโอของนิกที่เผยแพร่ไปทั่วโลก แสดงภาพชายหนุ่มไร้แขนไร้ขาคนหนึ่งนั่งบนโต๊ะ ร่างของเขาสูงเพียงเมตรเศษ ๆ ใบหน้าแอบรอยยิ้มอย่างอารมณ์ดี เขาบอกว่าชีวิตคนเราย่อมเผชิญอุปสรรค เราจะทำอย่างไรเมื่อล้มลง? เขาสาธิตโดยการล้มคว่ำหน้าและบอกว่า “ผมไม่มีแขนไม่มีขา ตามตรรกะย่อมไม่สามารถลุกขึ้น แต่ไม่จริง...”

ชายพิการใช้น้ำผากับไหล่ยันร่างเผยอขึ้นมาเล็กน้อย ใช้ท่อนล่างขยับ และใช้น้ำผากยันพื้นต่อเนื่อง ร่างของเขาค่อย ๆ ลุกขึ้นมาจนได้

หากเราล้มลงและพยายามลุกขึ้นร้อยครั้งและไม่สำเร็จทั้งร้อยครั้ง ถ้าล้มเล็กก็จบแค่นั้น แต่ถ้าไม่ยอมล้มเล็ก ก็ต้องลุกขึ้นจนได้

การลุกขึ้นเมื่อล้มลงสำหรับคนไร้แขนไร้ขา เป็นเรื่องที่เป็นไปได้ยาก แต่หากไม่ยอมแพ้ และขอสู้แค่ตาย อุปสรรคก็ละลาย นิกต้องใช้เวลาฝึกตัวเองในการลุกขึ้นนานแสนนานกว่าจะทำได้

ครั้งหนึ่ง ขณะเดินทางไปพุดที่รัฐหนึ่ง เขานั่งติดกับผู้หญิงวัยกลางคนผู้หนึ่งซึ่งกำลังร้องไห้ เขาถามเธอว่า “มีอะไรที่ผมช่วยได้ไหม?”

เธอเล่าว่าเธอกำลังบินไปเยี่ยมลูกสาววัยสิบห้าซึ่งเพิ่งผ่านการผ่าตัด และการผ่าตัดไม่ประสบความสำเร็จ เขาปลอบใจเธอไปตลอด

เที่ยวบินนั้นเพื่อให้เธอรู้สึกดีขึ้น ในช่วงหนึ่ง เธอเล่าว่าเธอกลัวการบิน
เขาบอกเธอว่า “คุณสามารถจับมือผมได้นะ!” เรียกรอยยิ้มใหญ่
จากเธอ

นิก วอยอาซิซ บอกทุกคนว่า “ผมชอบใช้ชีวิต ผมมีความสุข”
ทำไม?

เขาบอกว่าทุกอย่างขึ้นอยู่กับทัศนคติอย่างเดียวเท่านั้น (เขาตั้ง
ชื่อบริษัทที่จัดการการพูดของเขาว่า Attitude Is Attitude)

ไร้แขน ไร้ขา ไร้ความกังวล!

เขานึกถึง เฮเลน เคลเลอร์ ตาบอดตั้งแต่สองขวบ แต่ก็ทำอะไร
ได้มากมาย โลกมีคนพิการมากมายที่ฟันฝ่าอุปสรรคทางกายและใจ
สำเร็จ ทำไมจึงเลือกมองแต่คนที่ไม่สำเร็จเล่า?

ทัศนคติที่ดีไม่ได้เกิดขึ้นเอง มันมาจากการเห็นคุณค่าของมัน
และสะสม เมื่อสะสมได้มากพอ ชีวิตก็เหมือนตุ๊กตาล้มลุกที่เมื่อล้มลง
ไปแล้ว ก็ลุกขึ้นมาทันทีโดยอัตโนมัติ

แน่ละ ชีวิตมิได้โรยด้วยกลีบกุหลาบทุกวัน แต่มันก็ไม่ได้เต็มไปด้วย
ด้วยขวากหนามทุกวันเช่นกัน บางครั้งยากเหลือเกินที่จะยิ้ม แต่บาง
ครั้งเราก็ต้องยิ้ม เมื่อยิ้มบ่อย ๆ มันก็อาจจะช่วยลบความคิดความ
รู้สึกไม่ดีออกไป

รอยยิ้มก็เหมือนไม้ชนไก่ซึ่งใช้ปิดฝุ่นที่เป็นอนชีวิต ฝุ่นไม่มีวัน
หมดสิ้น แต่การปิดมันเป็นระยะจะช่วยทำให้ชีวิตไม่สกปรกหรือเป็น
ความรู้สึกด้านลบนานเกินไป

มีคนถามเขาเสมอว่า “นิก ทำไมคุณจึงสามารถมีความสุขได้
ขนาดนี้?”

เขาตอบว่า “ผมพบความสุขเมื่อผมพบความจริงว่า ถึงแม้ผม
จะดูเหมือนไม่สมบูรณ์ แต่ผมคือ นิก วอยอาซิซ ที่แสนสมบูรณ์”

และในเมื่อเขาเป็นคนที่แสนสมบูรณ์ เขาก็อยากช่วยเหลือคน